

Den kæmpeindsats har lagt grunden for den lange og lovende vækstperiode, som EU i dag er inde i. Det var været borgerlig politik, der har skabt resultater. Vores opfordring er et ja med omtanke. Det betyder, at der er al mulig grund til at sige ja, hvis man vejer fordelene ved euroen op mod ulemperne, og netop det – den rolige afvejning, de afvejede argumenter uden skræmmescenarier – har vi konservative set som vores platform i de kommende måneder. Det har jo ellers ikke skortet på platte og malplacerede trusler om død og undergang, siden statsministeren offentliggjorde et forslag om en dato for afstemningen.

Når f.eks. Dansk Folkeparti sætter en kampagne i gang den 9. april, er det med slet skjulte undertoner af, at nu skal fremmede magter igen bestemme i Danmark, og det er jo noget værre vrøvl. Når samme partis EU-ordfører beskylder jasnigere for landsskadelig virksomhed, så er det også noget forvrøvlet sludder. Og når Juni Bevægelsen hævder, at et ja til den fælles mønt vil føre til afvikling af nationalstaten, så er det jo ikke noget nyt. Det samme fik vi at vide i 1972, 1986, i 1992 og i 1998. Men bare fordi man gentager en usandhed igen og igen, så øger det ikke sandhedsværdien.

Når modstanderbevægelserne påstår, at euroen vil tvinge os til at afskaffe folkepensionen, så er deres argumentation på niveau med sidste århundredes Store Bastian, der blev brugt til at true børn til at makke ret, når de gode argumenter slap op.

Den 28. september skal krydset sættes, og der er mange grunde til, at vi bør få et solidt flertal for et ja til, at danskerne tilslutter sig den fælles mønt.

For os konservative er det de politiske argumenter for et ja, som er vigtigst. Jaet sidder ikke i pengepungen. Jeg har i dag også lagt mærke til, at de økonomiske vismænd på linje med Det Konservative Folkeparti betoner, at eurovalget den 28. september er et politisk valg, hvor vi bestemmer os for at få indflydelse eller vælger at blive siddende udenfor i et hjørne af Europa.

Vi har fået nok af fodnotepolitik og forbehold. EU-samarbejdet drejer sig om at forme vores fælles fremtid. Det skal vi da have indflydelse på.

Der er god økonomisk snusfornuft i at gå med i den fælles mønt. For det første er et ja valutaspekulanternes fjende nummer et. Danmark bliver styrket, når valutakriser vælter ind over os.

For det andet fører et ja til et drab på den overrente, som vi i dag betaler i forhold til euro-området. I dag er vores rente ca. 0,5 procentpoint for høj. Det er penge lige ud af danskernes lommer, og det koster beskæftigelse.

For det tredje er et ja alle forbrugeres forbundsfælle. Med en fælles mønt bliver det lettere at sammenligne priser på tværs af grænserne. Det øger konkurrencen mellem de europæiske virksomheder, og det presser priserne ned.

For det fjerde afskaffer vi med et ja hundredtusindvis af årlige vekselgebyrer og kurssikringer. Handel og rejser på tværs af landegrænserne bliver simpelt hen lettere.

Endelig tiltrækker vi ved et ja både kapital og nye investeringer til Danmark.

Men er der så slet ingen økonomiske argumenter imod den fælles valuta? Jo, der er vel ét af de borgerlige skeptikers argumenter, der er værd at nævne, nemlig at vi mister muligheden for at føre vores egen penge- og valutapolitik.

Sådan lyder argumentet.

Når vi tilslutter os euroen, har vi mistet friheden til at ændre på vores kronens værdi, og vi kan heller ikke mere skrue på renten.

Jeg har bare ét problem i forhold til det argument: Det holder ikke. Den borgerlige regering bandt i 1982 gennem fastkurspolitikken reelt vores krone til D-marken. Sådan har det været lige siden, bortset fra at D-marken er blevet skiftet ud med euroen. Så længe vi ønsker at fastholde den politik, er vores frihed i forhold til renten begrænset til nøje at overvåge, hvornår Den Europæiske Centralbank ændrer renten. Friheden består så i at beslutte os for, om vi vil vente en halv time eller en hel time, inden vi lader vores rente følge efter.

Denne unægtelig teoretiske frihed har jeg ikke det store problem med at miste i forhold til den indflydelse, som vi nu tilbydes. Inden 1980'ernes borgerlige regeringer kom til, levede de socialdemokratiske regeringer stort set af at devaluere med katastrofale følger.

Ét er økonomi, noget andet er politik. Langt vigtigere end de økonomiske argumenter er efter min mening de politiske. Det er netop her, vi finder den altovervejende grund til, at vi bør tilslutte os samarbejdet. Den fælles mønt vil nemlig være den bedste vej til at sikre Danmarks placering i Europa og give indflydelse på udviklingen. Vi skal være med, og vi skal sige ja til at modtage noget af den indflydelse, som de store europæiske lande har afgivet.